

Egy fürdőző lányhoz

A szél elült, a fák csak díszletek,
hallgat a tó a szigligeti vásznon.
Meddig heversz még háton szörnyeteg
nyugalom, holt tettvágy, alvó tudásszömj?

Elég-e hogy színes anziksz a táj?
Elég-e hogy a hon csak hűsevő lét?
Mikor legboldogabb vagy, nem muszáj
felüvöltened korbácsos esőért?

Nem vonzza öled a villámokat,
mikor opálos ég a jóllakottság?
és a szelídített szellő tapogat?
s a faun-halál vigyorgó szájjal les rád?

Strand virága, ragadozó növény,
színek, illatok édes martalóca,
kiért nap ég az emberek egén,
s kiért a zsupp-világ bűdös kanóca,

rabszolgatartó! Neked robotol
az emberlét kúszált gyökérvilága.
Nem félsz, hogy az örökös éj alól
vér, velő, szív kitör a napvilágra?

Gomolyog már fekete tömegük,
eltakarja a napot és a fákat,
Mi lesz, ha fizetned kell majd nekik?
Szolgálnod — Urnő! — nekik, rabszolgáknak.

Jön mind, ki szenet és földet zabált,
s kinek apját szén és föld megzabálta,
hogy fizess, fehér istennő, kitért
öleddel őket is fehérre váltva.

Szaladj elébük, kérd el ingüket,
s a tündér-tóba mártva fogj dologhoz.
Tégy valamit, szolgálj a jó ügyet,
sírj a sírókkal, örömükben osztozz...

... A költő így kiáltana, de hajh!
dadog, ha szól, mert ölelni szeretne.
Mondd, ha majd megtépázott a vihar,
mit tudsz hagyni a him emlékezetre?

Késő szüret

Ahogy a szilva húsát
megaszalja a hő,
elapad az ifjúság,
ráncot vet az idő.

Ráncot vet negyven évem,
megaszalta a láz,
s hogy szüretem megérem:
már csak vigasztalás.

Homokban állunk térdig,
szedetlen fa: hazám.
Kinek kell a termés itt?
Amíg gazdánk a vám.

Esőnk csak a pondróhad,
nem permetünk a fény.
De ráncaim közt óvlak,
te csonthéjas remény.

ANDRÁS SÁNDOR

Egyszerű levél

Ó, ha látnád ezt a négy egyszerű falat!
Kicsit kopottak, de csendesek és jóbarátaim.
Ha hazajövök este mindig beszélgetünk,
mert megkérdezik, mit csináltam:
adósa maradtam-e a napnak,
vagy szívem könnyű, mint a jólvégzett munka után?
Ha bánatos vagyok
jőlémhajolnak és oly tiszta vigasszal takarják be testem,
hogy jólesik utána az álom reggelig.
És rólad is faggatnak sokszor engemet,
mert meséltem nekik a szerelemről,
mely ott kacag mindig szemedben és szádnak kedves mozdulatában.
Faggatnak, hogy téged miért nem láthatnak ők,
mikor szeretnek, így ismeretlen is, hiszen jóbarátaim.
S én mondom nekik, te messze vagy,
sok kilométer út és közöny fekszik közénk,
de ők mégis minden este, ha nyitom az ajtót,
elémsietnek — és csalódom fordulnak el.
Ó, ha látnád ezt a négy egyszerű falat,
eljönnél hozzám, Kedves, biztosan.

ZOMBORI IMRE

A hegy két arca

Olyan vagy reggel, mint fehér
fátyolban sugárzó menyasszony;
este elnehezdedve ülsz
a völgy fölött, mint terhes asszony.